

transparant

EDITORIAL

Europees Jaar van de Burger 2013

In het Europees Jaar van de Burger 2013 gaat de aandacht uit naar de rechten die iedereen in de Europese Unie als burger van de EU geniet. Meer dan 500 miljoen Europeanen plukken hier dagelijks de vruchten van, net als de Europese economie. Het Europees Jaar van de Burger 2013 vindt plaats op een belangrijk moment: een jaar voor de Europese verkiezingen van 2014. Het Europees Jaar is zo een aanvulling op de inspanningen van de EU-instellingen en landen om de EU-burger te herinneren aan zijn stemrecht en mensen aan te moedigen om te gaan stemmen.

Hoe beleven we als christenen de rechten en plichten van dit burgerschap? Wat betekent dat voor onze solidariteit met landen als Griekenland en Spanje en met de rest van de wereld? Daarom zal het volgend IPB-Forum op 8 juni gaan over burgerschap. Dit thema speelt in op een nood in de samenleving en werkt dus proactief naar de verkiezingen van 2014.

Tijdens het Europees Jaar legt de Europese Commissie de nadruk op een aantal doelen. Laten we als christenen echter vooral focussen op een inclusief en sociaal Europees Jaar van de Burger en de uitdaging aangaan om de Europa 2020-doelstelling te verwezenlijken. 20 miljoen mensen uit de armoede en sociale uitsluiting halen, is een enorme uitdaging. Volgens Caritas Europa kan 'de Europese Commissie niet verwachten dat een campagne gericht op burgers succesvol kan zijn, wanneer er geen rekening wordt gehouden met de miljoenen burgers die risico lopen op armoede en sociale uitsluiting'.

Om armoede te bestrijden is het noodzakelijk de kracht van mensen te versterken. Armoede en sociale uitsluiting verhinderen het correcte functioneren van een democratische samenleving. De strijd tegen de armoede moet dan ook gelijk lopen met de wil om gelijkere kansen en een gelijke behandeling te verzekeren in onze samenleving. Vanuit dit perspectief is het noodzakelijk dat Europa een beleid ondersteunt dat aan mensen in armoede de mogelijkheid biedt om deel te nemen aan besluitvormingsprocessen. Volgens Commissievoorzitter Barroso is de betrokkenheid van het grote publiek van cruciaal belang. 'De tijd dat Europese integratie plaatsvond met stilzwijgende toestemming van de burger, is voorbij. Europa is geen zaak van technocraten, bureaucraten of diplomaten, het moet steeds democratischer worden.'

Daarbij aansluitend kunnen we de vraag stellen: waar staan we in de geschiedenis van het Europese christendom? Wat zijn de *tekenen van de tijd* en hoe moeten we ze beantwoorden? Staat het christendom nog maar aan het begin van haar geschiedenis of ligt het op zijn sterfbed? Volgens mgr. prof. Tomáš Halik moeten we een andere diagnose stellen. 'Het christendom in Europa wordt gekenmerkt door een aanhoudende midlifecrisis, die enkel overwonnen kan worden in het besef dat het op een kritiek kruispunt staat en één van de vele mogelijke richtingen moet kiezen.' Halik spreekt van de namiddag van het christendom, vergeleken met het ontwikkelingsproces van een mens. 's Ochtends bouwt men zijn carrière en huis op. 'In de namiddag', de tweede levensfase is het zeker mogelijk om door te gaan en alle energie in te zetten om sterker en perfecter uit te groeien, zich te ontwikkelen en alles wat men reeds bereikt heeft te optimaliseren. Men kan echter ook afstand nemen en op een tocht 'naar de diepte' vertrekken. Dan begint men het avontuur van een zich ontwikkelende spiritualiteit samen met alle crisissen en innerlijke conflicten die dat met zich meebrengt. We zouden ons open moeten stellen voor de ervaring van God als de diepte van het mysterie.

Het gaat niet om het kost wat kost bewaren van de structuren in hun huidige vorm en ook niet om het radicaal veranderen ervan. Beide zijn een bezorgdheid over de institutionele structuren en de wijze waarop geloof wordt uitgedrukt. Misschien moeten we ons niet te hard concentreren op externe structuren, maar op 'een tocht naar de diepte', een drastische spirituele en intellectuele verdieping van het huidige christendom. Deze tocht naar de diepte beschouwt Halik als een uitweg uit de crisis. De levensoriëntatie van zelfovergave betekent in een samenleving die voornamelijk georiënteerd is op materieel succes, een opvallende non-conformistische houding. 'Zij die op deze wijze leven kunnen het verborgen zout van de aarde en ook een zichtbaar licht van de wereld zijn. Enkel dan zal de nieuwe evangelisatie werkelijk nieuw zijn. Enkel dan zullen we klaar zijn om het 'middagverval' van het hedendaagse Europese christendom te overwinnen. Enkel dan zullen we klaar zijn om de namiddagtaken van de geschiedenis onder ogen te zien.'

Als we Christus willen volgen, moeten we elk streven naar een geprivilegieerde plaats in de wereld verlaten. Ieder van ons moet 'één van de mensen worden' en de solidariteit met de mensen van onze tijd serieus nemen.

IPB-Transparant – Jaargang 16, nr. 3 – april 2013
Driemaandelijks tijdschrift van het Interdiocesaan Pastoraal Beraad
Guimardstraat 1 – 1040 Brussel – Tel. 02/509 96 87 – Fax 02/509 96 09
E-mail ipb@interdio.be – Website www.ipbsite.be – Rek. BE94 7845 8328 8914 –
BIC: GKCCBEBB
Verantwoordelijke uitgever: Josian Caproens – Afdelingskantoor: Brussel 4

Josian Caproens
voorzitter

Jongeren over geloof

Op zaterdag 2 maart organiseerde het IPB samen met de Franstalige zusterorganisatie CIL een studie- en ontmoetingsdag in Brussel. Gelovige jongeren uit verschillende groepen en bewegingen kwamen er aan het woord. Verschillende organisaties waaronder Youfra, Sant'Egidio, IJD en enkele jeugdbewegingen, hadden ook een infostandje. Meer info vindt u op onze website.

Hieronder geven we enkele treffende uitspraken uit de getuigenissen en een aantal vragen en reacties hierbij. We hopen dat die de lezer aanzetten om in de eigen organisatie of groep verder in gesprek te gaan, liefst met jongeren erbij.

Bezinningsweekends voor jongeren

Een onthaalcentrum van een religieuze congregatie biedt tweemaal per jaar een bezinningsweekend aan voor jongeren. De deelnemers beslisten een groep te vormen. Ze noemen zichzelf 'les margellois' naar de plaats waar de weekends doorgaan. Iedereen die een weekend gevolgd heeft, hoort bij de groep.

De jongeren ontmoeten elkaar op de weekends in La Margelle maar ook daarbuiten, bij andere activiteiten zoals de WJD of de Taizé-bijeenkomst. Omdat de zusters een gemeenschap in Argentinië en in Polen hebben, ging een groepje onlangs daar een maand meelevens en helpen.

Alexandre Cordier, La Margelle, Filles de Marie de Pesche

Een religieuze gemeenschap doet een aanbod en biedt een plek aan waar jongeren elkaar kunnen ontmoeten en waar ze kunnen spreken over geloof.

Vanuit die sterke ervaring ontstaat vriendschap. De jonge mensen zelf kiezen ervoor hun groep een naam te geven. Het is geen formele groep met een lidmaatschap en voorwaarden. Je hoort erbij als je een weekend hebt gevolgd. Ze laten een sweatshirt bedrukken met *Les Margellois.be* om zichtbaar te zijn, ook voor hun leeftijdsgenoten.

Oorspronkelijk was het een lokale groep van jongeren uit de omgeving van Couvin. Maar stilaan komen er ook anderen op af via mond aan mond reclame.

Taizé

In Taizé komen jonge mensen van over heel de wereld en van alle christelijke religies. Ze leven er gedurende een week samen, maken de gebedsdiensten mee, helpen bij het onderhoud en de maaltijden, praten met elkaar over geloof. Het is indrukwekkend om zo opgenomen te worden in een groter geheel van jonge mensen die bezinning zoeken en stilte. In elk gebed is er een tijd van stilte ingebouwd.

Ik was daar toevallig de week na de aanslagen van Breivik. Frère Alois stelde voor een stiltemoment te houden. Niet de gewone 10 minuten maar 4 uur stilte vanaf het middagmaal tot aan het vieruurtje. 3000 jongeren die in stilte samen aanschrijven, eten, samen zijn... dat was heel spectaculair.

In die stilte komt er een sfeer van gebed en verbondenheid.

Jelle Thijs, gebedsgroep in de geest van Taizé, Sleidinge

Net zoals de Wereldjongerendagen heeft Taizé een internationaal karakter. De ontmoetingen spelen zich af in een gelovige context. Dat schept een gevoel van verbondenheid. 'Ik sta niet alleen met mijn geloof.' Vele jongeren hebben die ervaring niet in hun gewone omgeving. In de klas, in de parochie of de jeugdbeweging zijn ze dikwijls de enige die daarmee bezig is.

Christelijke events voor jongeren hebben ook in ons land een aantrekkingskracht. Via de sociale netwerken spreken vrienden af om er naartoe te gaan. Ze hebben er graag de verplaatsing voor over. En ter plaatse leren ze weer nieuwe mensen kennen.

KWD in de parochie

Enkele jongeren vroegen aan de pastoor: Mogen wij kinderwoorddienst doen? Intussen zijn we met 16 jonge mensen tussen 16 en 25 jaar. We werken in groepjes van drie. Dat betekent dat we om de 4 à 5 weken aan de beurt zijn en dat is haalbaar.

Wat motiveert om zo'n engagement op te nemen? Ik vind het tof om wat ik vroeger als kind heb meegekregen ook door te geven aan de kinderen. Met het ouder worden analyseer je meer de verhalen. Je stelt vragen en zoekt antwoorden. Zeker wanneer je het verhaal vertelt aan kinderen zoek je de ware betekenis.

Imke Bavay en collega's, Kinderwoorddienst (KWD) Mere

Eens kinderen en jongeren in een parochie actief betrokken zijn, trekken ze op hun beurt leeftijdsgenoten aan. In de meeste parochies zijn echter nauwelijks jongeren aanwezig, zo klinkt het. Of zien we ze niet?

Als jongeren naar de Wereldjongerendagen geweest zijn of deelnamen aan een Taizé-ontmoeting, vraagt de parochie hen dan om daarover te komen vertellen? Als ze een actie opzetten voor een goed doel, mogen ze die dan ook in de kerk voorstellen? Als ze creatieve ideeën hebben om Kerstmis te vieren, wordt er dan naar hen geluisterd? Elke parochie kan zich afvragen wie van de parochieploeg contact heeft met jongeren. En of die enkel gebruikt worden om jonge mensen in te schakelen in de initiatieven van volwassenen of ook om aan hen creatieve voorstellen te vragen.

De parochiepriester speelt dikwijls een belangrijke rol bij wat jongeren mogen en kunnen doen in een parochie. Zijn enthousiasme en aanmoediging en zijn vertrouwen in wat de jongeren doen, maakt dat een dergelijk initiatief start en blijft bestaan. De groep jongeren die de kinderwoorddienst behartigen, zorgt in Mere zelf voor nieuwe leden. Ze spreken daarvoor leeftijdsgenoten aan met de vraag om mee te werken.

Een werking voor kinderen veronderstelt natuurlijk dat er jonge gezinnen naar de viering komen. Alle gelovigen kunnen op hun manier bijdragen tot een kindvriendelijk klimaat in de kerk. Een kinderwoorddienst is daar slechts een onderdeel van. Hoeveel ruimte is er voor de eigenheid van kinderen in een viering?

Wekelijkse gebedsavond

Waarom zijn jongeren geïnteresseerd om in een gebedsgroep te gaan?

Ik wilde de Heer bedanken voor wie Hij is voor mij en voor de wereld. De Emmanuelgemeenschap houdt een wekelijkse gebedsavond voor een 50-tal jongeren. Eerst is er 3 kwartier lofgebed en dan volgt een aanbidding. We leven in een wereld waar alles moet opbrengen. Maar daar hebben we te maken met een gratuite benadering. We vragen niet om hulp, we zijn niet bezig met onze noden maar loven en danken God. Wat ook fantastisch is, is die eenheid van geest en lichaam in het gebed.

Ik vergelijk het graag met een marmeren kolom. Elke dinsdagavond is het alsof er een steen wordt toegevoegd aan die zuil. En die is de structurerende pijler van mijn week die me helpt om de dagelijkse zorgen aan te kunnen.

Clément Guillemot, Brussel

Jongeren ontdekken de kracht van het gebed in een biddende groep. De gratuïteit trekt hen aan.

Bidden is een gesprek met God. Het is heel anders dan praten over God of over geloofsinhouden. Misschien is het voor velen te hoogdremkelig. Maar anderen worden juist aangesproken door de eenvoud, door het relationele.

Er zijn plaatsen en tijden nodig waar jonge mensen kunnen leren bidden. In de Kerk bestaat er een grote verscheidenheid aan vormen van gebed. Maar het is zoals met zwemmen: je leert het niet uit een boek maar al doende.

Natuurlijk is er een evenwicht nodig tussen contemplatie en actie. Maar laten we niet te vlug kritiek geven op jongeren die tijd nemen om biddend hun geloof te verdiepen en nog geen zichtbare engagementen opnemen.

Godsdienstles geven

We hebben bewust gekozen om in het onderwijs te stappen om godsdienstles te geven. We vonden het heel interessant om met jonge mensen bezig te zijn, hen iets aan te leren, maar ook om met hen in dialoog te gaan. We zijn ervan overtuigd dat die jongeren ons nog allerlei zaken kunnen leren. Leerkrachten functioneren als GSM: Getuige, Specialist, Moderator. Als moderator is het soms moeilijk om leerlingen stil te krijgen. Ze praten veel, ook omdat ze veel vragen hebben. Dat biedt ook kansen. De godsdienstles is voor vele leerlingen een plek waar ze hun hart eens kunnen luchten. Je wordt ook verondersteld specialist te zijn. Leerlingen weten weinig, heel weinig, tot soms zelfs niets. En dat biedt kansen. Bijvoorbeeld: wat is het vormsel? 'Dat was met dat zwart kruisje op ons voorhoofd...'

We merken dat er vanuit de leerlingen vraag is naar getuigenis. Dan is het belangrijk daar als een authentiek persoon te staan. Dat je zegt waar je mee zit en kan toegeven dat je zelf ook nog op zoek bent. Daarom is het belangrijk dat het vuur in ons brandend blijft.

Authenticiteit is de basis. Hoofd, hart en handen zijn één. Wat je denkt is ook wat je voelt en wat je doet. Als ons gevraagd wordt wat we vinden van standpunten van de Kerk, kiezen we voor een kritisch loyale houding. We stoppen niet bij de kritiek maar zeggen ook: 'en toch voelen we ons thuis bij die familie die de Kerk is'.

*Hanne Van Gils en Gertjan Monteyne,
godsdienstleerkrachten secundair onderwijs*

Jonge godsdienstleerkrachten hebben zelf een ander geloofstraject afgelegd dan hun oudere collega's. Ze hebben daardoor vaak een andere kijk op de wereld van de jongeren.

De leerlingen hebben meestal weinig voorkennis waardoor een open nieuwsgierigheid ontstaat. Leerkrachten proberen zaadjes te zaaien in de leerlingen. Ze weten wel dat niet elke leerling een grote boom of plant zal worden maar dat moet ook niet. Maar het zou wel mooi zijn als er hier of daar een klein kiempje zou uitkomen.

Authenticiteit is een veeleisende basishouding. Maar die is maar vruchtbaar als de leerkracht niet enkel kritisch maar ook loyaal kan spreken over Kerk en geloof. Jonge mensen vragen niet om voeding van hun wantrouwen maar van hun vertrouwen.

Zingen voor God

Ik heb God ontdekt via de muziek. Toevallig ben ik in een kerk terecht gekomen waar ik gelukkige mensen zag die zongen. Het was een protestantse gemeenschap en ik heb er me bij aangesloten. Tien jaar lang was ik lid van een groepje dat aan verkondiging deed door gospelliederen te zingen. Maar voor mij volstond dit niet. Ik beseftte dat ik deel uitmaakte van een samenleving en vroeg me af wat ik voor haar betekende. Ik ging me interesseren voor de daklozen in mijn omgeving. Het is waarschijnlijk niet toevallig dat ik gestudeerd heb voor sociaal assistent. Ik wilde niet alleen in het gebed een christen zijn maar ook in mijn dagelijks leven. In de daklozen ontmoet ik soms prachtige mensen. En dat maakt me nederig en vol respect. Als kind hebben ze me gezegd hoe ik moest bidden, hoe God is. In mijn jeugd heb ik me daartegen verzet want ik dacht: ik wil mezelf zijn. Als God zoveel van me houdt, dat Hij dan aanvaardt dat ik me verzet! Want ik ben nog altijd op zoek.

Yves Bayingana, Brussel

Jonge mensen gaan op zoek, zonder goed te weten wat ze zoeken. Er zijn vele wegen die mensen op het spoor van God zetten. Schoonheid en vreugde scheppen openheid. Muziek kan een vindplaats zijn van God. Maar ook de dakloze kan iemand Gods aanwezigheid laten ontdekken. Er is ruimte nodig en tijd om te kunnen groeien in geloof. Er is vinden en gevonden worden maar ook vele vragen en verzet. De nederigheid waarover Yves sprak, heeft ook te maken met het besef dat we als christenen niet altijd het antwoord kennen op alle vragen. God is altijd groter dan wij mensen denken of verwoorden.

Een sterke figuur

Het is aan ons, animatoren en begeleiders, om verschillende menu's aan te bieden naargelang de honger en de dorst van de jongeren. Sommigen hebben al genoeg met een aperitief, anderen verlangen meer. Elke jongere gaat een eigen weg.

Een voorbeeld: 'Enkele jaren geleden stond ik mee in voor de speelpleinwerking van Don Bosco. Ik leerde daar de figuur van Don Bosco kennen. Ik wilde er meer van weten, ging mee op reis naar Turijn en leerde ook een aantal salesianen kennen. Dat alles boeide me zo dat ik besloot van studierichting te veranderen om daarna te kunnen lesgeven in een Don Boscoschool.'

We vinden het heel belangrijk bij activiteiten dat jongeren van bij het begin zelf mee verantwoordelijkheid krijgen. We geven hen materiaal en helpen hen dan om bijvoorbeeld zelf een avondwoordje te maken op kamp.

Wim Collin, Jeugdendienst Don Bosco

Yvette Chabert, professor theologie in Lyon, zegt: 'Er zijn jongeren aan wie we een volledige maaltijd moeten aanbieden, met een voorgerecht, een hoofdschotel en een dessert en soms ook een digestif. Er zijn jongeren voor wie het aperitief voldoende is'. Maar we mogen jongeren niet als babies beschouwen. We moeten hen voldoende sterk en authentiek onze bron, ons geloof voorstellen. We mogen getuigen van Jezus Christus zijn. Niet de organisatie van activiteiten maar de ontmoetingskansen zijn belangrijkst. Geef jongeren verantwoordelijkheid om zelf iets te doen voor anderen. Dat is een vorm van vertrouwen en waardering waardoor ze groeien. Het tempo moeten ze zelf kunnen bepalen. Sommigen maken een uitzonderlijk moment mee, anderen groeien geruisloos en verdiepen gaandeweg. Bij de ene werkt een figuur als Don Bosco als voorbeeld, bij een ander speelt een groep leeftijdsgenoten of een spiritualiteitsbeweging een rol.

Ik dacht: waarom niet?

Imke Bavay is gecoöpteerd lid van het IPB-Forum en met haar 22 jaar de jongste. Ze is theologe, geëngageerd in de parochiale kinderwoorddienst en overtuigd van het belang van parochies voor de toekomst van de Kerk.

Kan je jezelf even voorstellen?

Ik ben geboren in 1990 en groeide op in Mere waar ik elke zondag naar de mis ging met mijn familie en daar ook altijd naar de kinderwoorddienst ging. Toen ik 12 jaar was, verhuisden we naar Aalst en verloor ik mijn geloof een beetje. Ik ging niet meer naar de mis tot ik op mijn 17 jaar besloot om met mijn nicht nog eens naar een meemomgang in mijn vroegere parochie te gaan. Bij het begin van de ommegang kwam de pastoor bij mij en zei: 'Jij bent Imke hé? Ik ben blij je hier opnieuw te zien'. Ik voelde me zo welkom en ik besefte dat mijn geloof nooit weg was geweest. Sindsdien is mijn parochie opnieuw de Sint-Bavoparochie te Mere. Kort daarna studeerde ik af aan het Sint-Jozefcollege te Aalst en startte ik aan de KU Leuven waar ik een master in de Theologie en Religiewetenschappen behaalde met een thesis die handelde over het gebruik van multimedia in parochies. Momenteel volg ik de lerarenopleiding en doe stage als godsdienstleerkracht. Daarnaast werk ik ook 2 dagen per week aan de Faculteit Theologie als wetenschappelijk medewerker. Ik ben ook grote fan van basketbalclub Okapi Aalstar en maak religieuze foto's die je kan bekijken op <http://religieuzefotografie.wordpress.com/>.

Hoe kwam je erbij om theologie en godsdienstwetenschappen te gaan studeren?

In de derde graad van het secundair had ik een hele goede godsdienstleraar. Hij is met mij naar de open lesweek gegaan in Leuven waar we een les volgden van professor Burggraeve. Ik was meteen overtuigd! Anders dan een aantal van mijn medestudenten ben ik vooral geïnteresseerd in het christelijk geloof. Ik wou er meer over weten omdat ik zelf gelovig ben.

Wil je volgend jaar gaan lesgeven?

Dat weet ik eigenlijk nog niet. Ik wil het diploma halen zodat ik die optie open houd. Maar bij een christelijke organisatie of een bisdom werken, spreekt me eigenlijk nog meer aan. Alle wegen zijn nog open.

Je bent ook actief in de parochie van Mere. Wat doe je daar?

Sinds 2008 geef ik kinderwoorddienst (KWD) in de Sint-Bavoparochie te Mere. We zijn met 16 jonge mensen tussen 16 en 25 jaar die ons hiervoor inzetten. Elke week zijn we met 2 of 3 verantwoordelijk. Ik ben er terecht gekomen omdat iemand van de groep, mijn nicht, me op een dag belde met de vraag of ik niet wilde meedoen. Ik dacht: waarom niet?

Hoe werkt jullie KWD?

Wij proberen op een eigentijdse manier de boodschap van het evangelie te vertalen naar de leefwereld van de kinderen. Die zijn tussen 4 en 10 jaar. We komen elke zondagmorgen tijdens de woorddienst van de hoogmis samen in de ruimte onder de toren waar we werken met het evangelie van die zondag. Dat wordt meestal voorgelezen, soms in dialoogvorm door de kinderen zelf. Af en toe gebruiken we een spiegelverhaal. We stellen vervolgens vraagjes, laten de kinderen een knutselwerkje of tekening maken. Allemaal manieren om de inhoud voor de kinderen toegankelijker te maken. De voorbereiding van de kin-

derwoorddienst gaat als volgt: een half uur voor de misviering komen we samen in ons lokaal en bekijken we enkele boeken waarin uitwerkingen staan voor kinderen over het evangelie van die dag. Uit deze boeken selecteren we wat ons relevant lijkt.

Wat is het geheim van jullie parochie, dat ze zoveel kinderen en jongeren aantrekt?

Je kan wel zeggen dat onze vieringen kindvriendelijk zijn. In de kerk staat een hele kar kinderbijbels ter beschikking voor de kinderen tijdens de viering, de pastoor verwelkomt voor de mis de kandidaat vormelingen persoonlijk... Als er eens een klein kindje richting altaar kruipt dan ontstaat er geen paniek maar dan maakt de pastoor bijvoorbeeld een grapje in de aard van 'dat is zeker een toekomstige misdienaar'. Er is ook een heel familiale sfeer in de kerk. Zo konden we onlangs na de viering achteraan allemaal samen witlofsoep drinken. En er is dus de KWD die gesteund wordt door het enthousiasme van de pastoor. Wij mogen daarvoor reclame maken in de lagere school vlakbij de kerk. Elke zondag zijn er meestal tussen de 10 en 20 kinderen aanwezig.

Het initiatief voor de KWD werd genomen in 1992 door een groepje jongeren die na een Taizéreis aan de toenmalige pastoor vroegen of ze een woorddienst voor kinderen mochten organiseren. De jongeren die nu meedoen, zijn dikwijls als kind al naar zo'n KWD gegaan en kennen het dus van binnenuit. Ze willen graag doorgeven wat ze zelf als kind gekregen hebben. De groep komt 2 keer per jaar samen met de pastoor en dan worden er nieuwe mensen opgebeld met de vraag of ze willen meedoen. Zo is er elk jaar vernieuwing in de groep. Het is duidelijk dat jonge mensen andere jonge mensen aantrekken.

Sinds oktober ben je lid van het IPB. Hoe is dat voor jou?

Het is voor mij een mogelijkheid om de Kerk in Vlaanderen verder te ontdekken en te helpen sturen. Als gelovige en theologe wil ik graag iets betekenen voor onze Kerk. Ik wil onder andere graag helpen de Kerk een beter imago te geven.

Vind je dat belangrijk voor de toekomst?

Ja, ik denk dat het nodig is het imago van de Kerk te verjongen. De Kerk heeft momenteel een heel oubollig imago terwijl er toch nog wel jongeren in de Kerk aanwezig zijn. De Wereldjongerendagen naar België halen lijkt me ideaal om dit te verwezenlijken. Maar op praktisch vlak is dit misschien te moeilijk. Ik ben ook van mening dat parochies een toekomst hebben in België. Jongerenbijeenkomsten zijn super, maar ik denk dat het belangrijk is dat jong en oud samen in de vieringen zitten en zo gemeenschap vormen. We kunnen zoveel van elkaar leren. Voor de toekomst van het geloof wereldwijd denk ik dat het belangrijk is beter te communiceren naar de buitenwereld en de nadruk te leggen op onze nederigheid en onze vreugde. Wij kunnen nu eenmaal niet meer zeggen dat we alle antwoorden hebben. Ik vind het belangrijk dat mensen weten dat gelovigen ook twijfelen en dat zo iets geen probleem is.

